

* LUČKA *

VERSKI LIST ZA MLADINO
* 1941-XIX 1942-XX *

Z Viča.

Imam majhnega brata, ki sem ga vzel prejšnji četrtek s seboj v samostansko cerkev sv. Antona. Tam sva se mudila nekaj minut. Bratcu sem povedal, da mora biti zelo priden, ker samo če bo tak, bo prišel Jezušček v njegovo srce. Ko sva prišla domov, je bil bratec, ki je bil vedno živahen in nagajiv, zelo tih in priden. Mati se ni mogla dovolj načuditi in ga je vprašala: »Kaj ti pa vendar je? Kaj si storil?« — »Nič, mati,« je dejal bratec skrivnostno. »Jezušček je v mojem srcu.« Čez nekaj časa je pa fantič na to pozabil. Kričal je in se podil po dvorišču. Mati mu zakliče skozi okno: »Tonček, Jezušček bo vendar iz tvojega srca padel, če boš tako poreden.« Tedaj je Tonček nenadoma obstal in na glas je začel jokati: »Saj je že davno odšel od mene.« — Stopil sem k njemu in ga potolažil: »Jutri bova šla zopet v cerkev. Tam boš prosil Jezuščka odpuščanja, pa bo zopet prišel k tebi. Kadar boš postal poreden, te bom pa takoj opomnil, da Jezuščka ne boš nikoli več zgubil.« — Tonček je bil s tem zadovoljen in je nehal jokati.

Mirko Vernik, II. razr. gimnazije
(prej v Mariboru).

Odgovor: Dragi Mirko! Vidim, da skušaš zelo lepo vzgajati svojega brata. Tako je prav. Ker sta očka in mamica zelo zaposlena, jih pa ti nadomeščaj. Poglavitno vzgojno sredstvo pa je tvoj zgled. Kar boš ti delal, bo delal tudi bratec. Rada skupno molita! Tudi še naprej ga pelji večkrat v cerkev, da se bo naučil Jezusa ljubiti.

Urednik.

СЛУЖБА

LETO VII.

NOVEMBER 1941-XX

ŠTEV. 2

Pivek Janez:

Poglejmo še v vice na verne dušice.

Mesec november smo pričeli s praznikom Vseh svetnikov. Na ta praznik se spominjamo onih srečnih nebeških prebivalcev, ki so odšli pred nami v večnost in se zdaj vesele pri ljubem Bogu. Mi, ki še živimo na zemlji, se jim priporočamo, oni pa za nas prosijo, da bi mogli priti v nebesa, za katera smo ustvarjeni. Vsi skupaj smo velika družina. Bog je oče svetnikov, prav tako kakor je tudi naš Oče; svetniki so torej naši ljubi bratje in sestre.

Danes je na svetu mnogo nesrečnih družin, katerih člani so raztreseni po najrazličnejših krajih. In vendar se živo zavedajo, da spadajo v dom svojega očeta in svoje matere. Prav tako smo tudi mi s svetniki skupna družina in hrepenimo, da čimprej pridemo k svojim bratom in sestram v nam vsem skupni dom našega nebeškega Očeta in naše dobre nebeške Matere.

K tej veliki družini štejemo pa tudi verne duše v vicah. Da, otroci, uboge duše v vicah so naši najljubši bratje in sestre v tej družini. Kakor tudi najbolj ljubimo tiste člane družine, ki so najbolj daleč od nas in največ trpe.

Sv. Cerkev nas tudi dan za dnem opominja, naj jih nikar ne pozabimo. Vsak večer, ko molimo angelsko češčenje, nas zvon opozori, naj se v molitvi spomnimo tudi ubogih duš v vicah. Mnogo maš v črnih mašnih oblačilih se daruje v teku let za verne duše. In prav poseben spominski dan je postavila sv. Cerkev zanje takoj za praznikom Vseh svetnikov.

To pa ni vesel dan, saj bi tudi ne mogli biti veseli, če pomislimo, koliko morajo uboge duše v vicah trpeti. Na ta dan nas sv. Cerkev pelje na pokopališče, duhovnik pokropi z blagoslovljeno vodo grobove, svojci dragih rajnih pa jih okrase s cvetjem. Lepa navada je to. S tem pokažemo, da so nam pokojni, ki spe v grobovih, še vedno ljubi in dragi. Tudi svečke prižigamo na grobovih. Ta luč pomeni večno luč, ki naj pokojnim sveti. Ta večna luč pa ni nič drugega kot nebesa. Lučka na grobu naj torej govori: Srčno želim, da prideš čimprej iz vic v nebesa. Pa ne samo želim, tudi molim: Gospod, daj jim večni pokoj in večna luč naj jim sveti!

Uboge duše v vicah si same ne morejo prav nič pomagati. Popolnoma so odvisne od naših prošenj in molitev. Zato nas bolj kot kdaj koli v letu, zlasti v mesecu novembru mora ganiti njih proseč jok: Pomagajte nam! Prosite usmiljenje božje, da nas reši te strašne ječe. Prosite zlasti pri najsvetejši daritvi, da kri nedolžnega jagnjeta opere našo krivdo. Še eno mašo, še eno obhajilo, še eno žrtvico darujte zame in rešena bom. In ta proseči klic je morda glas tvoje matere, tvojega očeta, brata ali sestre.

Uslišimo jih in prinašajmo jim tolažbo z molitvijo, žrtvicami in dobrimi deli. O, kako nam bodo duše v vicah za to hvaležne. Če bo tvoja molitev rešila iz vic samo eno dušo, potem ta duša v nebesih gotovo ne bo nehala prositi pri Bogu zate, da te bo Vsemogočni varoval vsega zla na duši in na telesu in ti dal čimprej uživati veselje v nebesih.

Zgodbe naše ljube Matere!

Marijini starši in njeno rojstvo.

Judje in vsi, ki so poznali sveto pismo in preroke, so vedeli, da bo Odrešenik imel čudovito mater, niso pa vedeli, kdaj in kje bo prišla na svet. Le to jim je bilo znano, da bo Izraelka in iz Judovega rodu, saj je bil Bog tako obljubil.

A kdo bo oče in kdo bo mati Jezusove Matere? Tega pa sploh nihče ni vedel. In vendar je v sredi Judovega

Joahim in Ana.

rodu živel zakonski par, mož in žena, ki vemo za njuni imeni samo iz ustnega izročila. To nam pripoveduje, da sta bila dobra in pobožna, a jima Bog dolgo časa ni podaril nobenega otroka, čeprav sta si ga iz vsega srca želela in Boga zanj prosila. Možu je bilo ime *Joahim*, njegovi ženi pa *Ana*. Ta pre-

skušnija je bila trda, Bog pa jima je poslal še hujšo; kajti Bog vsakega človeka preskuša, da človek sam pokaže, ali bo znal ljubiti svojega Boga tudi v hudih dneh ali ne. Šele potem Bog daje nagrado.

Tudi Joahima je Bog preskusil. Prinesel je v tempelj jagnje in moko za daritev. Judovski duhovniki pa so rekli,

da njegovega daru ne sprejmejo, češ da je njega Bog zavrgel, saj mu še otroka ne dá. Tako je bil Joahim javno osramočen in v dno srca žalosten. Ni pa obupal, ampak se na paši spet z molitvijo obrnil k Bogu in mu potožil svojo srčno bridkost. Glejte, to se pravi, preskušnjo dobro prestati: nikoli Bogu hrbet pokazati, ampak tem bolj moliti, čim bolj smo žalostni! In Bog je njegovo zaupanje nagradil. Poslal mu je angela in ta je Joahimu rekel: »Bog je tvojo molitev uslišal. Dobil boš hčerko in daj ji ime Marija; od mladih nog bo Bogu posvečena in polna svetega Duha.«

Prav takrat pa se je Gospodov angel prikazal tudi Joahimovi ženi Ani in še njo potolažil z isto veselo novico. Oba sta spet skupaj pohitela v tempelj in se tam Bogu zahvaljevala, da je dolga in trda preskušnja minila in je Bog njune molitve uslišal. Boga moramo ljubiti vedno, v veselih in žalostnih dneh, in vedno se moramo z molitvijo k njemu obračati, saj nas tudi On vedno ljubi, tudi takrat nas ljubi, ko nas tepe in preskuša.

Hrupni, mogočni in oblastni svet še slutil ni, da sredi njega v ponižnosti, skromnosti in tišini dozoreva božji sklep, dati Odrašeniku mater, svetu pa vzor ženske popolne lepote. Le angeli božji, ki poznajo božja dela, so obiskovali preprosto kočjo Joahima in Ane ter v zboru prepevali človeškim ušesom neslišne slavospeve o Mariji: »Kdo je ta, ki prihaja« — dolgo je na svetu vladala tema, zdaj pa vstaja prekrasna jutranja zarja, ki bo kmalu pregnala noč nevednosti, greha in obupa — »lepa kakor mesec« — tudi po telesu bo Marija najlepša žena sveta — »izbrana kakor sonce« — te besede opevajo vso njeno dušno krasoto, žarečo od posvečujoče božje milosti — »strašna kakor urejena bojna vrsta« — kakor strumne bojne čete se je bo bal satan, ki je duh teme in sovražnik vsega lepega in svetega.

Vsevedni Bog pa je vprašujočim angelom odgovarjal: To dete bo tista žena, ki sem jo Adamu in Evi obljubil ob vratih raja; pozdravljali jo boste AVE (pozdravljena), kajti prav ta deklica bo postala druga EVA, postala bo mati novega človeškega rodu, mati pravih božjih otrok, ki bodo znali Boga ljubiti.

Ko je sveta Ana prvič mogla v svoje roke sprejeti svoje dete, kako se je pač iz srca zahvaljevala Bogu, da ji je podaril otroka in še takšnega otroka! Kako je Joahim zahvaljeval Boga, da je njegovo molitev uslišal ter mu dal dete, a še tako izredno dete, kakor ga svet še ni videl! Bog naše molitve rad uslišuje in nam dostikrat daje še boljših in lepših stvari, kakor pa smo zanje prosili.

Punčki so dali ime Marija, kakor ga je angel napovedal. Beseda Marija pa ima mnogo lepih pomenov. Marija ali Mirjam se pravi *Morska zvezda*. Zvezda oddaja svetlobo, pravi sv. Bernard, pa zato sama nič škode ne trpi; Marija je tudi nam dala Jezusa, pa je le še naprej dekle ali devica ostala, ko je mati postala. Morska zvezda

sveti mornarjem, da morejo z ladjo pluti v pravi pristan; tudi mi se ozirajmo v Marijo, da se nam čolnič življenja ne razbije in ne zablodi v viharjih skušnjav, ampak ga bomo varno priveslali v večni pristan k svoji Materi!

Beseda Marija pomeni tudi *grenka*. In res ni še bilo žene, ki bi morala prestati toliko grenkih bolečin, kakor jih je prestala Marija sedem žalosti.

Marija pomeni to kar *morje*. Njena ljubezen do ljudi je razsežna kakor morje, pa tudi njene bridkosti številne in grenke, kakor so morske kapljice.

Marija pomeni *gospa*. In Marija tudi je Gospa, močna vladarica, Kraljica nebes in zemlje, Kraljica angelov, Kraljica vseh svetnikov, za nas pa ljubeča Mati in Kraljica naših src.

Go vst

P. Krizostom:

Beli cvet.

*Sredi trate raste cvet
v plašč nedolžnosti odet.*

*Jezus sam ga je vsadil,
ga zalival in gojil.*

*A v zasedi žde vetrovi,
bliski sikajoči in gromovi.*

*Slana grozničava nanj preži,
mrz ledeni tiho ji sledi.*

*Beli cvet na zorni trati Že zasije rajski žar:
skriti bi se moral in bežati. že stoji pri njem Vrtnar.*

*Kdo naj mrzli piš odstrani? Tiho beli cvet objame
Kdo pred slano te obrani? v varstoo ga ljubeče vzame.*

*Beli cvet tam sredi trate
raste — Jezus — zdaj le zate!*

K. S. Antič:

Zofka in ribice.

Zofka je bila lahko-miselna; večkrat je kaj napačnega storila, ne da bi kaj hudega mislila. Kar poslušajte!

Njena mama je imela ribice, tako majhne kot igla, tako drobcane kot je steblo kurjega peresa. Živele so v veliki stekleni krogli, zgoraj odprti in polni vode. Na dnu je bil droben pesek, da so se ribice lahko vanj skrile. Gospa

Rogljeva jih je zelo ljubila in jim vsak dan prinašala krušnih drobtinic. Zofka jih je prav rada gledala, kako so se poganjale za drobtinami in se zanje pulile.

Nekega dne je Zofki njen oče podaril lep nožek. Zofka ga je bila zelo vesela. Rezala je z njim kruh, jabolka, piškote, cvetlice in vse.

Neko popoldne se je Zofka igrala. Služkinja ji je dala kruha. Razrezala ga je na koščke. Mandeljne je sesekljala, prav tako na drobno je zrezala solato. Prosila je služkinjo, naj ji da olja in kisa, da si napravi zaresno solato.

»Ne. Rada ti dam soli, olja in kisa pa ne, ker bi si z njima umazala obleko.«

Zofka je torej vzela sol in z njo potresla svojo solato, vendar pa ji je še precej soli ostalo.

»Le kaj naj še osolim?« si je rekla. »Kruha ne bom solila, imeti bi morala meso ali ribe... O, jo že imam! Nasolila bom mamine ribice. Nekaj jih bom razrezala z novim nožkom, druge pa nasolila kar cele. Ali bo zabavno! Pa tudi kar čedno kosilo bo.«

Prav nič pa ni pomislila, da potem mama ne bo več imela lepih ribic in da bo uboge živalice hudo bolelo, če jih bo rezala ali pa žive solila. Stekla je v sobo, kjer je bila steklena krogla. Polovila je vse ribice, jih zmetala na krožnik iz svojega gospodinjstva, se vrnila k svoji mizici ter nekaj ubogih živalic položila na svoj podnos ali taso. Niso pa se počutile dobro, ker niso imele vode, zato so se

premetavale, kolikor so še mogle. Da bi se umirile, jim je Zofka natresla soli na glavo, na hrbet, na rep. In res so se umirile: ubožice so umrle. Ko je imela en krožniček poln, je vzela s podnosa še druge ribice in jih začela rezati na kosce. Ko jih je prvič vrezala, so se divje zvijale; kmalu pa so se tudi te umirile, ker so umrle. Že pri drugi ribici je Zofka zapazila, da jo umori, če jo prereže. Vsa v skrbeh je pogledala, kako je z osoljenimi ribicami. Videla je, da so tudi te že vse mrtve. Tedaj pa je zardela ko češnja.

»Joj, kaj bo mama rekla?« jo je zaskrbelo. »In kaj bo z menoj, nesrečnico? Kako naj to reč skrijem?«

Malo je pomislila in že se ji je obraz spet razjasnil. Spomnila se je prav izvrstnega sredstva, da mama ne bo nič zapazila.

Brž je pobrala razrezane in nasoljene ribice s krožnikov, se z njimi spet vtihotapila v sprejemno sobo in jih stresla nazaj v stekleno kroglo.

»Mama bo mislila, da so se med seboj steple in druga drugo razgrizle. Očistila bom svoje krožničke, svoj nožek in pospravila sol. Saj me nihče ni videl.«

Tako je tudi storila, potem pa se lepo pridno vsedla k svoji mizici in začela listati po knjigi s podobami. Vendar pa jo je hudo skrbelo, kaj bo.

Naenkrat se je zdrznila in zardela. Slišala je, kako mama kliče služkinjo in hišno. Govorila je glasno, kakor da se krega. Potem pa je spet vse potihnilo.

Čez četrť ure je prišla služkinja in rekla:

»Kako vesela sem, da midve nisva šli nikamor iz sobe. Pomisli, Zofka, mama je prišla pogledat ribice. Vse pa so bile mrtve, nekatere celo na kosce razrezane. Sklicala je vse posle, da bi zvedela, kdo je zagrešil tolikšno hudobijo. Nihče pa ni hotel priznati. Tudi mene je vprašala, ali si bila morda ti v sprejemni sobi. Jaz pa sem ji povedala, da se še gani na nisi iz najine sobe, ampak pridno pripravljala kosilo. 'Čudno,' mi je rekla, 'stavila bi lahko, da je zopet imela Zofka svoje prste vmes'. Jaz pa sem ji odgovorila, da to ni mogoče.«

Zofka je bila tiho kot miška. V obraz vsa rdeča je povedala glavo in v očeh je imela solze. Že je hotela služkinji reči, kdo je ribice pomoril, pa ni imela poguma. Ko je služkinja opazila njeno žalost, jo je začela tolažiti:

»Saj sem vedela, da boš tudi ti hudo žalostna zaradi nesreče maminih ribic. Pa vendar se potolaži. Zdaj vsaj nič več ne trpijo, ker gotovo se v posodi niso dobro počutile. Ne misli več nanje, ampak pojdiva h kosilu!«

»Zofka.« ji je rekla mama, »ali ti je Minka povedala, kaj se je zgodilo z mojimi ribicami?«

»Da, mama.«

»Če bi Minka ne bila tako zatrjevala, da si bila ves čas v svoji sobi pri nji, bi mislila, da si jih pomorila ti. Saj vsi posli pravijo, da jih oni niso. Vendar pa sem prepričana, da jih je pomoril Jaka. Njemu sem namreč na-

ročila, naj jim vsako jutro premenja vodo in pesek. Zdaj pa se je tega dela naveličal in jih rajši pomoril. Zato ga bom takoj jutri spodila iz službe.«

»Oh, mama, tega nikar ne storite! Kam pa bo šla njegova uboga žena in otroci?«

»Sam si je kriv! Kaj pa mori moje uboge živalce, ki mu niso storile nič žalega!«

»Saj jih ni on! Mama, pravim vam, da jih ni on!«

»Kako pa moreš vedeti? Prepričana sem, da jih je pomoril on, zato ga bom jutri zapodila.«

Zofka se zjoka na glas in pravi:

»Oh, mama, nikar! Jaz sem pobrala ribice in jih pomorila.«

»Ti? Ali se ti meša? Saj si jih vendar tako rada imela! Kako bi jih mogla mučiti in moriti? To praviš samo zato, da bi jaz Jaku prizanesla.«

»Ne zato, mama, res sem jih pomorila jaz. Seveda nisem mislila, da bodo umrle. Nisem vedela, da jih bo bolelo, če jih malo nasolim. Mislila sem tudi, da jih nič ne boli, če jih prežem, saj niso nič kričale. Ko sem pa videla, da so pomrle, mi je bilo strašno hudo in sem jih nesla nazaj. Minka me pa ni slišala, ne videla, ker sem vse delala skrivaj.«

Gospa Rogljeva se je nekaj časa kar čudila, ko ji je Zofka priznavala svoje dejanje. Ni pa bila ne jezna ne stroga, ko je Zofka boječe dvignila svoje oči.

»Zofka,« ji je nazadnje rekla, »če bi bila jaz samo slučajno zvedela, kar si mi zdaj sama od sebe priznala, bi te brez usmiljenja prav strogo kaznovala. Bog pa ti je vdahnil misel, da si povedala vse po pravici. Tudi Jaka se ti je smilil, da bi moral po nedolžnem trpeti. Zato ti ne bom več očitala, ker zdaj vem, da sama spoznaš, kako brezsrčna si bila do ubogih ribic.«

Zofka je tako hudo jokala, da jo je nazadnje morala mama tolažiti.

»Ne jokaj se več, Zofka! Samo to si dobro zapomni, da ti bom zmerom najrajši odpustila tedaj, če boš povedala vse po pravici.«

Zofka si je obrisala solze, a po ribicah ji je še več dni bilo hudo, saj je svojim drobnim prijateljicam tako lahko-miselno vzela življenje.

A. G.

Jezus te čaka.

*V tabernaklju pričakuje
Jezus tvojo dušico;
noč in dan nad tabo čuje
in te váruje lepo.*

*Slišiš li, otrok predragi,
glas Njegovoga Srca,
ko v ljubezni te preblagi
kliče: »brat« in »sestrica«!*

*O le rad pohiti k Njemu,
ki Ljubitelj je otrok
in razkrij se mu v objemu —
pa boš srečen ti in — Bog...*

Lenkino maščevanje

(Zgodba v slikah.)

4. Tomažek je bil velik umetnik. Zgradil je iz morskega peska mogočno trdnjavo. Otroci so jo strme občudovali. Janez pa je bil Tomažku nevoščljiv. Hinavsko pride občudovat umetnino, toda hipoma dvigne nogo, sune in trdnjava se zruši.

5. Kako bridko je Tomažek zajokal. Janez pa se je brezčutno povaljal po trdnjaviških razvalinah in začel sam graditi novo trdnjavo, ki pa mu ni šla nič kaj dobro izpod rok.

6. Lenka je potolažila Tomažka in ga lepo poučila, da je treba po Jezusovem nauku tudi surovosti in krivice vdano in potrpežljivo nositi. Sklicala je še druge otroke in jim povedala o Janezovi hudobiji.

7. Z združenimi močmi so pod Lenkinim vodstvom začeli zidati Tomažku novo trdnjavo. Celo Janez se je na Lenkino ljubeznivo prigovarjanje vdal in je pomagal.

Albina Zakrajšek:

Zgodba o ministrantu Tončku

Maša se prične. S kora zadoni: »Praznika svetega... vse novo bodi zdaj.« Tonček se spomni, da imata Šimčeva dva nove obleke, on pa ne — in mater imajo vsi, on pa ne. — Za mater mora moliti, ne samo nase misliti in okrog gledati. Mašnik pred oltarjem prebere evangelij: »Naj torej človek sam sebe presodi in tako naj je od tega kruha in pije iz kelih.« Tončku ni treba sam sebe presoditi, saj mu itak vedno pripovedujejo, česar ni prav naredil! V evangeliju gotovo ni tako mišljeno. Sam, čisto sam se mora popolnoma pravično soditi. Tinček zašepeče: »Darovanje,« Tonček se zbudi iz razmišljanja in urno po-

zvoni. Na koru pojo: »Knezi rajski prihitite...« Ah, gotovo je krog in krog oltarjev nešteto angelov, jaz pa tako razmišljen. Vsaj sanktusa ne smem preslišati.«

Povzdigovanje. Vse utihne. V zvoniku se oglasi veliki zvon. Na bližnjem griču zadoni strel, da se marsikdo v cerkvi strese. Tonček ciglja s tremi malimi zvončki; vsak ima svoj čisto poseben glas in vse drugače zveni, kot navaden zvonček, ki ga rabijo ob delavnikih. Vse je tako lepo, samo to ne, da je Tonček tako raztresen. Pevci pojo: »Srce božje slavljeno...« Tonček misli, kaj so oznanili? Ah, nič, saj je četrtek. Po obhajilu vzame gospod dekan monštranco iz tabernakeljna in jo okraši z venčkom umetnih rož. Jasno bleste zlati prameni okrog bele hostije. Po vsej cerkvi zadoni: »Hvali Sijon Rešenika!« — »Ite missa est!« kakor olajšan vzdihne Tonček s Tinčkom: »Deo gratias!«

Po maši ostane monštranca na oltarju. Šimčeva dva vzameta v zakristiji vsak svoj zvonček, Tinček in Tonček pa kadilnici. Iz cerkve prihajajo ljudje in se vrste v procesijo. Fantje dvignejo bandera. Največje je farno, ki se blesti v soncu z napisom: Sveti Pavel, prosi za nas! Za farnim banderom se vrste drugi iz vseh podružnic. Hrenov Peter in Blažev Pavel neseta dve manjši banderci pred šolarji. Deklice v belih oblekah s košaricami rož v rokah

nadzirajo gospodične učiteljice. Pred njimi gre Marijina družba z zastavo, za njimi pa pevci in pevke, ki stopajo tik pred »nebo« in ubrano pojo: »Med nami Jezus biva.« Ključarji nesejo »nebo«, dva druga možakarja pa svetilnici. Ko pevci prenehajo, se oglasi godba, nato pa zvončkanje cerkvenih zvončkov. V zvoniku pritrkava. Na oknih drhte rože in gore sveče. Med njimi stoje svete podobe na belih prtičkih. Ob cesti stoje mlaji. Procesija se ustavi pred prvim znamenjem. Deklice usujejo cvetje v kapelo. Zvonovi utihnejo. Vse poklekne. Duhovnik povzdigne monštranco: »Nebeški blagoslov naj blagoslavlja, varuje in ohranja ta kraj in vse, kateri v njem prebivajo, tudi polja in zemlje sadove — v imenu Očeta — Šimčeva dva zvončkljata, ljudje se križajo in trkajo na prsi — in Sina in Svetega Duha!« »Amen,« odgovore pevci. Procesija se začne pomikati kot svetel potoček. Veter privzdiguje zastave in bandera kot bi jih hotel odnesti pod oblake; komaj se upirajo krepki fantje njegovi razigranosti. Sonce se je uprlo naravnost v kapelico svetega križa. V njej je drugi evangelij. Pri besedah: »In zasmilili so se mu, ker so bili, kakor ovce brez pastirja...« stopijo Tončku solze v oči. Mar ni tudi on zapuščena ovca brez vodnika, brez dobre matere? V beli hostiji se mu jasno blesti dobri Pastir. S stenske slike se mu prijazno smehlja Marija z Detetom v naročju in zlato krono na glavi. Pevci zapojo, godba igra, vmes potrkava in zvončklja. Procesija se ustavi še pri dveh znamenjih. Vsa narava kipi, drhti, kot en sam ogromen šopek rož pozdravlja svojega Kralja. Kralj pa, ves skromen in neznaten blagoslavlja polja, gozdove in lije sladek nebeški mir v vsa srca.

Procesija se vrne v cerkev. »Tebe Boga hvalimo!« Zvonovi done v vedno novih melodijah, možnarji grme, gozdovi šume, vse stvarstvo se združi v eno samo pesem hvaležnosti do Stvarnika. Pri blagoslovu posije sonce z vso močjo skozi okna nad glavnim oltarjem. Njegov plamteči žar oblije monštranco, da zagori v svetlem ognju kot zvezdni utrinek na jasnem nebu. Pevci pojo: »Pangve lingua gloriosi,« nato vse utihne. Zvonček nalahno cinglja.

Po blagoslovu je darovanje. Pevci pojo evharistične in Marijine pesmi.

Ministrantje se v zakristiji preoblečejo. Tonček gre s Tinčkom proti domu. Pod klancem dohitita mater Jero in Gorjančevo gospodinjo, ki se pravkar živahno pomenkujeta. Gorjančevka govori oblastno in ukazujoče: »Boš pa prišla jutri k nam turšco okopavat. Pri nas je vedno dosti dela, ti pa imaš dosti časa.« Tonček skoraj ne ve, kdaj blekne: »Mati Gorjančeva, vi imate tudi dosti časa; saj sem vas videl, ko sem kozo pasel, da ste več kot eno uro klepetali z Mrtnačevo botro. Delavke so okopavale, vam se pa ni nič mudilo z malico!« »Tiho bodi, pa govori, kadar te kdo vpraša!« mu jezno odgovori Gorjančevka. Mati Jera pa zatarna: »Uh, je križ s tem otrokom. Ne

zavežeš mu jezika z nobeno vrvjo, z nobeno stvarjo ga ne uženeš!« »Zakaj ga imaš doma? Služit ga daj! Ga bodo že ugnali!« »Saj bi ga dala, a je le še premlad. Jutri pa že pridem. Zbogom mati Gorjančeva!« je odgovorila Jera in odšla za oglom mogočne kmečke hiše in se obrnila k Tončku: »Zdaj bo Gorjančevka mislila, da te jaz tako učim. Da le ne moreš držati jezika za zobmi. Včasih mi le da kakšno pest stare moke. Zdaj morebiti še tega ne bo.« »Tisto moko vi desetkrat odslužite,« modruje Tonček, »mene le jezi, ko tako oblastno reče, da imate vi dosti časa. Tudi meni nosijo drugi otroci naloge, menda sem jih več za druge napisal kot sam sebi in pravijo, da imam čas in da nekaj znam. O ja! Kadar je naloge pisati in vi za druge garati, potem nas že poznajo, drugače pa nič več. Jaz pasem kozo in pišem naloge, drugi otroci pa berejo jagode in borovnice in so pridni samo zato, ker so gruntarski in jim ne manjka kruha. Služit bi šel jaz čisto rad; saj sem že velik in si sam lahko kruh služim!« »O, velik si, velik siromak, kot vsi bajtarski otroci! Vem, kako je v službi; veliko sem že služila, veliko zaničevanja in krivic sem pretrpela. Tebe vse to še čaka. To moraš vedeti, da kadar ti bo kdo storil krivico, ne smeš ugovarjati; pomagati si itak ne moreš. Bogatin ima vedno prav, čeprav reče, da je dan črn in noč bela!« »Nima prav, ne,« kujavo odvrne Tonček. »Čeprav nima prav, je pa vendar tako. Boš že videl in izkusil. Jezik te bo srbel, pest te bo skelela, da bi udaril, a se niti jeznega ne boš smel pokazati!« »Ubogal bom in naredil, kar mi bodo ukazali, za drugo se ne bom brigal!« »Ravno ti — še danes, ko ti ni noben nič žalega rekel, si moral iztegniti svoj dolgi jezik! Povedal si ji prav, to je res! Ampak tako je: Če bogatinov otrok opleta z jezikom, kot krava z repom, ga vsi hvalijo, kako je bistroumen in kako je prav povedal. Tebi bo vsak rekel, da si jezično bajtarsko seme in boš lahko vesel, da jo ne dobiš okrog ušes. Če bo gruntarski otrok vrgel kamen in razbil okno, bodo rekli, kako zna meriti in da bo kdaj v vojaški službi dosegel še velike časti; tebi pa bodo rekli, da ne boš nikoli prida, ko si že zdaj tak divjak in boš, ko dorasteš, še koga ubil in oropal.« »Saj to sam vem; zadnjič sem nalomil nekaj vej na Gorjančevi lipi, pa se je Gorjančevka kregala, da sem vso lipo polomil. Ferjančevega Radkota, ki je res lomil, kar cele veje, je še pohvalila, da je toliko lipovca nabral.« »No, vidiš, kako si si zapomnil, da ti je včasih kruha dala, tega pa ne. Sicer pa: tvoja glava, tvoj svet. Saj te bo življenje samo naučilo molčati. Kadar dorasteš, boš postal tih in tako neznamen, da se drugi še ozrli ne bodo nate. Niti opazili ne bodo, da si sploh na svetu. Gluh boš in slep in neobčutljiv, kakor tisti pes, ki ga vsakdo brene, ko mimo njega gre, ter pozabi lajati, ker se boji, da ne dobi brce v gobec. No, zdaj sva doma. Kozi nesi vejnikov in zajčkom trave. Danes ne boš pasel, ker je tako velik praznik. Preobleci

se!« »Dokler bom mlad in zdrav, bom še zaslužil toliko, da bova živela oba. Ampak, kaj bom na starost? Ali bom moral hoditi od hiše do hiše, kot tistile berač, poglejte mati, k Froncu gre, pa pijan je!« »Bodi no tiho! Kako, da te je naenkrat začela starost skrbeti — otrok neumni,« nejevoljno zamrmra mati Jera in odide v podstrešnico. Tonček stopi pred hišo in gleda, kam bo šel berač, pa ga ni in ni od Fronca. Ko zasliši mater Jero v veži, steče v hlev in nameče zajčkom trave, kozi pa vejnikov — kar v praznji obleki. Počasi in po prstih odide k Froncovim. Tam je bila zbrana cela gruča otrok, ki so vpili pred Froncovim hlevom: »Pijan je! in meša se mu! Tonček, pojdi poslušat, kako smešno govori. Pravi, da vidi kače in zmaje. Kriči tako, da se je teliček prestrašil, odvezal in bi ga skoraj pohodil, če bi ga mi nazaj ne privezali. Le poslušaj!«

Veseli kotiček

Sladko-kisla zgodba.

Kako prišel bi do medu?

Glej, pripraven sod je tu!

Sladki med, le sem takoj!

4
Joj, sod se vdira
pod menoj.

5
Fantič v
jesihu tiči.

6
Z glave se
mu med cedi.

Vprašanje in odgovor.

Učitelj: »Kaj je tvoj oče?«

Janezek: »Moj oče je bolan.«

Učitelj: »Tega nisem vprašal. Hočem le vedeti kaj dela?«

Janezek: »Kašlja.«

V šoli.

Učiteljica: »Zakaj ima človek ušesa?«

Mihec: »Zato da vidi.«

Učiteljica: »Kakšno bedarijo si pa povedal. Z ušesi vendar ne gledamo.«

Mihec: »To vem. Toda če bi ušes ne imeli bi nam zlezla kapa čez oči in bi ne videli.«

Račun.

Gost: »Hej, natakarkar, v računu ste se zmotili!«

Natakarkar: »Oprostite! Pomotoma sem zaračunal tudi današnji datum.«

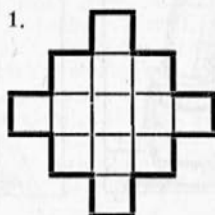
Dobra šala.

Učitelj vpraša med odmorom učence, če ve kdo kako dobro šalo. — Maks dvigne roko in vpraša: »Zakaj hodi divji prašič tako žalosten po gozdu?« Nobeden izmed otrok ne ugame. Tedaj pravi Maks: »Divji prašič hodi tako žalosten po gozdu zato, ker ve, da je njegova žena divja svinja.«

U G A N K E ?

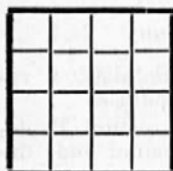
1.

soglasnik
gozd
nabiralec gob
gozdiček
soglasnik

Vodoravno in navpično.

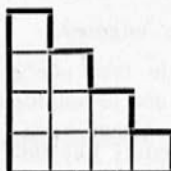
2.

za rezanje trave
muha
naša reka
možko ime

Vodoravno in navpično.

3.

soglasnik
veznik
nasprotno noči
žensko ime

Vodoravno in poševno.

4.

$\frac{OR}{Z}$ n + K

5.

L '= '100

6.

Klop	Stran	Ime
3	levo	Poljšak Stanko
1	levo	Učakar Marjan
3	desno	Kocjan Ančka
2	levo	Skolar Matevž
5	desno	Slobodnik Marica

Kaj se skriva v teh imenih?

Navodilo

za izpolnjevanje »Jezusovih dni«, ki jih najdeš na prejšnji strani ovitka.

Na levi so vprašanja. Na ta vprašanja vsak večer odkritosrčno odgovori! Proti desni so prazna okenca za vsak dan v mesecu. Če moreš odgovoriti na vprašanje z »da«, naredi v okence istega dne križec (+)! Ako bi pa moral odgovoriti z »ne«, napiši ničlo (0)! Kdor dejansko ne more iti k maši ali obhajilu, pa bi to rad storil, naj napiše v okence črko »ž«, kar pomeni, da je obudil željo.

Ta mesec izpolnjuj »Jezusove dneve«: za skorajšnji mir med narodi. Urednik,

»Lučko« izdaja in tiska Ljudska tiskarna v Ljubljani (predstavnik Jože Kramarič). — Stane za vse leto 3 lir. Urednik: Gen. lektor P. Krizostom Sekovanič O. F. M. Ljubljana, Marijin trg 4. — Uprava: Ljubljana, Kopitarjeva 2. H. Ničman. — Izhaja mesečno.